

indeholde, naar de Organisationer, som afgive Løfterne, ikke til en vis Grad staar til Ansvar for, at deres Medlemmer overholde dem.

Den citerede Bestemmelse er dog efter Formandens Mening noget uklar. Dens Formulering skriver sig fra Normen for faglig Strid, hvor man har brugt det samme Udtryk til Betegnelse af de Konflikter, der i Egenskab af »Retskonflikter« var underkastet tvungen Voldgift. Egentlig vilde det efter hans Mening være heldigere, om der begge Steder i Stedet for »eller den paagældende Konflikt vedrører Forstaaelsen af . . . « stod »eller den paagældende Konflikt vedrører Rettigheder efter en foreliggende Priskurant eller . . . «; men efter den Stilling, som man fra begge Sider i Udvalget har indtaget til den heromtalte Lovbestemmelse, har han anset det for udsigtsløst at naa til Enighed om nogensomhelst Forandring i Bestemmelsen.

Nr. 5. Der har ved en enkelt Lejlighed i Den faste Voldgiftsret været rejst Tvivl om Retten til at idømme Bod i Sager, der indbringes i Henhold til § 4 C, og der har været Trang til en udtrykkelig Bestemmelse desangaaende.

§ 5 handler om den Bod m. m., som Retten kan idømme. De to sidste Stykker (Nr. 6 og 7) har derimod et Indhold af saa forskellig Art, at Udvalget vilde foretrække at se dem anbragte i en selvstændig Paragraf. Dette vilde imidlertid medføre Omnummerering af alle de følgende Paragraffer, og da det for Benyttelsen af Domssamlingen er en Lettelse, hvis Paragraffernes Benævnelse forbliver den samme efter som før Lovrevisionen, foreslaas det at beholde de to nævnte Stykker under § 5, men adskille dem fra det foregaaende ved Bogstaverne A. og B.

Formanden har endvidere foreslaaet nærmere Begrænsninger angaaende, under hvilke Betingelser en Bod, der idømmes den enkelte Arbejder og skal tilfalde en skadelidende Arbejdsgiver, skal kunne indeholdes i den fortjente Arbejds løn. For Tiden gælder der formentlig ingen Indskrænkning i saa Henseende. Formanden har imidlertid ment, at der for Afdragsretten burde sættes ret snævre Grændser, saaledes at Afdraget kun kunde ske i mindre Rater, der saa til Gengæld indenfor et begrændset Tidsrum — f. Eks. et Aar — maatte kunne indeholdes paa de forskellige Arbejdspladser, hvor Arbejderen var beskæftiget.

Forslaget var saalydende:

»Hvor enkelte Arbejdere paa Grund af tilføjet Skade er idømt Bod til den skade-

lidende, kan der i den ugentlig fortjente Arbejds løn kun ske Fradrag til Bodens Udredelse, naar Den faste Voldgiftsret udtrykkelig har tilladt det. Fradraget kan i det højeste ske med 10 pCt. ugentlig af den idømte Bod og kun paa de Arbejdspladser, hvor Arbejderen er beskæftiget i det første Aar efter Dommens Afsigelse. Arbejderen kan forlange Kvittering for hvert Afdrag af Bodens.»

Imidlertid har Arbejdernes Repræsentanter ikke ønsket at medvirke til en Lovgivning paa dette Punkt, og der foreligger derfor ikke her noget Forslag fra Udvalgets Side.

§ 6.

Ordet: »Næstformanden« er ændret til »Næstformændene«.

§ 8.

Uagtet der neppe er Tvivl om, at der for den faste Voldgiftsret kan procederes af andre som Fuldmægtige end de, der er omtalte i Retsplejelovens § 260 (Sagførere, Værger, Frænde og Tjener), bør det formentlig udtrykkelig siges, naar man alligevel kommer ind paa Fuldmægtigspørgsmaalet. Og dette turde være hensigtsmæssigt for at hindre en altfor overvældende Talestrøm af altfor talrige Talere. Retten bør være i Stand til at sætte en Grænse for, hvor mange der maa tage Ordet om den samme Sag, lige saavel som Rettens Formand i øvrigt efter Retsplejeloven har Pligt til at standse al anden overflødig Vidtløftighed (se Retsplejelovens § 150). Hidtil har der ikke ved Siden af de talrige Tilhørere, der repræsenterer de interesserede Fag eller møde som Vidner, været almindelig Adgang til Retsmøderne, en Ordning som har vist sig gavnlig for deres Formaal; men en udtrykkelig Anerkendelse af Rettens Kompetence til i saa Henseende at træffe Afgørelse, turde være ønskelig.

Da Partsafhøringsreglerne bør være de samme for Sagsøgerne som for de Sagsøgte, er der her sket den fornødne Tilføjelse.

§ 10.

Som omtalt under § 1 har Bestemmelsen i denne Paragrafs sidste Stykke ikke vist sig praktisk og er udgaaet i det foreliggende Forslag. Dermed følger ogsaa, at Henvisningen hertil i § 10, 2det Stk., udgaa. Men dermed maa ogsaa udgaa Bestemmelsen om, at Retten, saasnart en af Parterne begærer det, skal tilkalde Sagkyndige fra begge Sider, selv om Retten finder det nok saa overflødigt. Det maa overlades til Retten, om den finder Til-